

Warszawa, 18-08-2025

WRD.5140.1.118.2023.KC

DECYZJA NR 87 /2025

Na podstawie przepisów art. 89 pkt 2, art. 91 ust. 4 pkt 3 i 4, art. 3 pkt 1 i 2, art. 6 ust. 1, pkt 1 lit. c, art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2024 r. poz. 1292) w trybie art. 151 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) w wyniku postępowania administracyjnego przeprowadzonego z urzędu,

ORZEKAM

1. uchylić decyzję własną Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków nr 57/2024 z dnia 5.09.2024 r. orzekającą o wpisie do rejestru zabytków nieruchomych kamienicy frontowej wraz z oficynami bocznymi i poprzeczną oraz terenem posesji, położonej przy ul. Siennej 41 w Warszawie, dzielnicy Śródmieście.

2. Wpisać do rejestru zabytków nieruchomych województwa mazowieckiego wzniesioną w latach 1925-1930 kamienicę Spółdzielni Mieszkaniowej „Dom przy ul. Siennej 41”, składającą się z budynku frontowego, 2 oficyn bocznych i poprzecznej położoną przy ul. Siennej 41 w Warszawie, dzielnica Śródmieście, wraz z terenem działki.

- Niniejszym wpisem obejmuje się budynek – dzieło architektury i budownictwa, znajdujący się na dz. ew. nr 24 obr. 5-03-08 w dzielnicy Śródmieście, oznaczony na załączniku graficznym kolorem czerwonym, wraz z terenem obejmującym dz. ew. nr 24 obr. 5-05-08, oznaczonym na załączniku graficznym kolorem zielonym.
- Załącznik graficzny do niniejszej decyzji stanowi jej integralną część.

UZASADNIENIE

Decyzją nr 57/2024 r. z dnia 5.09.2024 r. Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków (MWKZ) wpisał do rejestru zabytków nieruchomych województwa mazowieckiego kamienicę frontową wraz z oficynami bocznymi i poprzeczną oraz terenem posesji, położoną przy ul. Siennej 41 w Warszawie, dzielnicy Śródmieście (dz. ew. nr 24 obr. 5-03-08). W dniu 23.09.2024 r. wpłynęło pismo Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej zawierające nowe, istotne dowody w sprawie i wskazujące na błędnie określony rok oraz twórcę projektu ww. kamienicy. Przychylając się do uwag strony postanowieniem z dnia 18.03.2025 r. MWKZ wznowił postępowanie w sprawie. Następnie, po ponownym przeanalizowaniu materiału dowodowego, zawiadomieniem z dnia 13.06.2025 r. MWKZ zakończył postępowanie.

Kamienica przy ul. Siennej 41 (d. hip. 6999) została wzniesiona w kwartale między ul. Sienną, Sosnową, Złotą i Twardą. Pod koniec XIX w. teren był niezabudowany (mapa Warszawy 1896-1906, portal mapa.um.warszawa.pl) i stanowił część działki hip. 1486A należącej do Stanisława Lessera, a następnie część działki hip. 5687 i 5866 będących własnością Gustawa Gliksmana (Glücksmana) i sukcesorów Lessera, co wykazano w piśmie Wspólnoty Mieszkaniowej z dnia 23.09.2024 r. Pierwsza

wzmianka na temat budowy kamienicy pojawia się w „Wykazie Budowli projektowanych oraz zatwierdzonych od 14 IX do 28 IX r.b.” („Wiadomości Budowlane” 1911, nr 7), jednak ze względu na omyłkę pisarską (błędnie podany nr hipoteczny lub nazwę ulicy) oraz brak dokumentów archiwalnych trudno potwierdzić prawdziwość ww. informacji. Zgodnie z zapisami w księdze hipotecznej nieruchomości działka hip. 6999 została wydzielona w 1915 r. i stanowiła własność Herszlika vel Henryka Herszfinkela, Reginy Ettingerowej (oboje do 1924 r.) oraz małżeństwa Rejchmanów i Małka Magazanika, w kolejnych latach Małka Magazanika (do 1928 r.) i małżeństwa Rejchmanów. W 1925 r. została zarejestrowana „Dom przy Siennej nr 41 Spółdzielnia Mieszkaniowa z Ograniczoną odpowiedzialnością”, której celem statutowym była budowa i dostarczanie swym członkom mieszkań na nabytych przez Spółdzielnię placach. Do pierwszego składu członków spółdzielni należeli m.in. profesor kryminologii Adam S. Ettinger, legionista i poeta Edward Słoński, producent modeli anatomicznych Jan Berent. Zgodnie z zapisami w księdze hipotecznej, w 1926 r. „spółdzielnia „Dom przy ul. Siennej 41 Spółdzielnia Mieszkaniowa z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie” prowadzi roboty budowlane przy budowie domu mieszkalnego i w tym celu otrzymała od Banku Gospodarstwa Krajowego kredyt” (cyt. za: pismo Wspólnoty Mieszkaniowej Sienna 41; „Kronika Warszawy”, 1926, nr 9). Dokładana data budowy oraz architekt nie są znani. Na podstawie materiałów archiwalnych przypuszcza się, że budowa trwała od 1925 do 1930 r. Budowę prowadziło Przedsiębiorstwo Budowlane E. Telakowski, działającej do 1918 r. w Sosnowcu („Przegląd Budowlany”, 1930, nr 13). W Protokole nadzwyczajnego walnego zgromadzenia spółdzielni „Dom przy ulicy Siennej N 41 w likwidacji” z 12.02.1934 (Archiwum Akt Nowych) wymienione zostało nazwisko inżyniera architekta Pachtera. Być może autorem był pochodzący z Sosnowca architekt Maks Pachter (1889-1933), absolwent Instytutu Politechnicznego we Freidbergu, informacji tej jednak nie udało się potwierdzić („Nowa Gazeta”, 1909, nr 523; „Kurier Warszawski”, 1933, nr 224). Działalność spółdzielni zakończyła się w 1934 r. (od 1930 r. w likwidacji). W 1936 r. właścicielem kamienicy został „Fundusz Emerytalny pracowników BGK”.

W czasie II wojny światowej budynek znalazł się w obrębie tzw. małego getta (1940-1941), po regulacji jego południowej granicy, poprowadzonej środkiem ul. Siennej, został wyłączony z zamkniętego obszaru unikając tym samym zniszczenia w czasie powstania i późniejszej akcji likwidacyjnej (1943). W latach 1940-1941 w kamienicy mieszkała Mary Berg (Miriam Wattenberg), autorka Dziennika z getta warszawskiego (1945). Podczas Powstania Warszawskiego w 1944 r. w kamienicach przy ul. Siennej 41, 43 i 45 mieściła się kwatera główna dowództwa zgrupowania Armii Krajowej „Chrobry II”. W budynku będącym przedmiotem niniejszego postępowania wyznaczony został punkt opatrunkowy oraz Centralna Składnica Apteczna odcinka zachodniego. W skutek walk kamienica została częściowo wypalona, uszkodzeniu uległa najwyższa kondygnacja budynku – dach nad oficynami bocznymi i poprzeczną, zawaleniu uległ lewy narożnik budynku frontowego do wysokości drugiego piętra. Wieżba dachowa nad pozostałą częścią budynku głównego ocalała (1944). Kamienica po wojnie przeszła na własność Banku Inwestycyjnego, a następnie Skarbu Państwa (1955). Obecnie należy częściowo do właścicieli prywatnych a w części do Miasta Stołecznego Warszawa.

Przedmiotowy dom znajduje się w kwartale ulic Siennej, Śliskiej, E. Plater, Złotej i al. Jana Pawła II, stanowiąc wraz z budynkami nr 45, 43 i 43a pozostałość historycznej pierzei tej części ulicy. Założona na planie zbliżonym do prostokąta kamienica jest półtorapodwórzowa, murowana, podpiwniczona, 6-kondygnacyjna, z użytkowym poddaszem o dachu 2-spadowym i pulpitowym, w części frontowej (kamienica, część oficyn) krytym blachą, w pozostałej części o pokryciu z papy. Ściany są tynkowane, z wysuniętą przed lico strefą cokołową oraz zachowanym detalem architektonicznym, w postaci profilowanych gzymsów kordonowych i wieńczących.

Elewacja frontowa jest symetryczna, 7-osiowa, z przesunięciem osi w dwóch najniższych kondygnacjach (sutereny, wysoki parter). Dekoracja tej części elewacji ogranicza się do pasowego boniowania pomiędzy górną granicą okien doświetlających sutereny i lokale na parterze budynku oraz gzymsu kordonowego, który w uproszczonej formie powtórzony został pomiędzy 5 i 6 kondygnacją. Przejazd bramny usytuowany pomiędzy 3 i 4 osią jest prostokątny, z głęboko osadzoną bramą i boniowaniem na ścianach bocznych. Dekoracja wyższych kondygnacji koncentruje się w 3 środkowych osiach zwieńczonych trójkątnym naczółkiem, rozdzielonych pilastrami o niskiej bazie, szerokich boniach na trzonie i prostej kanelowanej głowicy. Powyżej gzymsu kordonowego pilastry zwieńczono dekoracją sztukatorską w postaci płaskorzeźbionej kuli na cokole pomiędzy 2 i 3 oraz 5 i 6 osią, spływami wolutowymi pomiędzy 3 i 4 oraz 4 i 5 osią, ujmującymi architektoniczną oprawę okna środkowej osi 6 kondygnacji, z tralkową płyciną podokienną, szerokimi pilastrami wydatnym profilowanym naczółkiem i usytuowanym powyżej zamkniętym łukiem oknem. Szeroki profilowany gzyms wieńczący w partii naczółka jest ząbkowany u podstawy.

Otwory okienne są prostokątne 1-, 2- i 3-skrzydłowe z 3- i 4-dzielnym nadświetleniem. Zachowały się przykłady historycznej stolarki drewnianej, skrzynkowej, częściowo wymienionej na okna z PCW. W skrajnych osiach powyżej parteru wprowadzono okna zdwojone, w osiach 3 i 5, na 4, 5 i 6 kondygnacji znajdują się 3-skrzydłowe portfenetry poprzedzone płytkim, założonym na łuku balkonem o prostej balustradzie z powtarzanym motywem prostokątnej ramy pomiędzy gęsto rozstawionymi słupkami.

Elewacje od strony podwórka są rozczłonkowane, o zaoblonych narożnikach, z gzymsem kordonowym pomiędzy 1 i 2 oraz 3 i 4 kondygnacją oraz z płytkimi balkonami o uproszczonych balustradach w większości skrajnych osi powyżej parteru. W budynku frontowym ściana południowa jest 4-osiowa z ryzalitem w 2 środkowych osiach i dodatkowym pseudoryzalitem klatki schodowej w 2 osi oraz przejazdem w 3 osi. Elewacje oficyn bocznych są analogiczne, 7-osiowe, z ryzalitem w 5 środkowych osiach, dodatkowym pseudoryzalitem w osi 3, 4 i 5 oraz założonym na łuku ryzalitem klatki schodowej w środkowej osi. Elewacja północna oficyny poprzecznej jest 4-osiowa, z ryzalitem w 2 środkowych osiach i zaakcentowaną w tynku 3 osi klatką schodową, od strony południowej 5-osiowa z 5-kondygnacyjnym ryzalitem w 3 środkowych osiach oraz tarasem na dachu. Elewacje oficyn bocznych są 4-osiowe, o cofniętej względem lica ściany osi stycznej do oficyny poprzecznej, ryzalitem w 2 pierwszych osiach od strony południowej oraz 5-kondygnacyjnym ryzalitem w skrajnej północnej osi z tarasem na dachu. Oficyna wschodnia w 3 i 4 osi ma wysokość 5 kondygnacji, wtórnie przekryta została dachem płaskim.

Usytuowany w budynku głównym przejazd bramny zamknięty został metalową, częściowo przeszkloną, 3-skrzydłową bramą z wejściem w środkowym skrzydle, z oryginalną geometryczną dekoracją z motywem prostokątnych i okrągłych ram wpisanych pomiędzy słupki bramy oraz krzyżujących się pod kątem prętów w nadświetlu. W 3-przęsłowym płasko sklepionym przejeździe zachowała się oryginalna dekoracja: posadzkę wyłożono ugrowymi 9-półowymi płytkami terakotowymi, strefa cokołowa wzdłuż przejazdu wyłożona została płytkami klinkierowymi, krawędzie wydzielonych prostokątnymi podciągami pól na suficie zaakcentowano profilowaną listwą z ząbkowaniem u podstawy. Usytuowane w środkowej osi od strony zachodniej wejście do budynku poprzedzone zostało otwartą klatką schodową o lastrykowych schodach, zaakcentowaną pojedynczymi i zdwojonymi filarami o uproszczonych kapitelach i zabezpieczoną pojedynczym przęsłem metalowej balustrady o motywach geometrycznych (prostokątne i owalne ramy). Po stronie wschodniej pionową artykulację powtórzono za pomocą wydatnych pilastrów. W środkowym przęśle znajdują się zaakcentowane profilowanym prostym naczółkiem wejścia do lokali (od strony

wschodniej) oraz nisza z gablotą informacyjną, w trzecim przeszle wejście do pomieszczenia gospodarczego (od strony zachodniej). Podwórze kamienicy oraz pozbawiony dekoracji przejazd w oficynie poprzecznej wyłożone zostały współczesną prostokątną kostką betonową w kolorze szarym i różowym (opaska wzdłuż ścian budynku).

W kamienicy zachował się układ funkcjonalno-przestrzenny z komunikacją pionową zapewnioną przez klatki schodowe oraz czytelnym, w dużym stopniu zachowanym podziałem na zróżnicowane pod względem wielkości i standardu lokale mieszkalne. W budynku głównym klatka schodowa jest murowana, o 2-biegowych schodach zwierciadlanych z podestami, profilowanymi stopniami z szarego lastryko oraz białymi i czarnymi ceramicznymi płytkami na spocznikach i piętrach. Balustrada schodów jest metalowa, o powtarzalnych, geometrycznych motywach (prostokątne i okrągłe ramy) rozmieszczonych między słupkami ujętymi w dolnej i górnej partii zdwojonymi płaskownikami. Pochwyty jest drewniany, asymetryczny, profilowany. Analogiczne rozwiązania zastosowano na klatce schodowej w oficynie poprzecznej, balustrada otrzymała dekorację identyczną do zabezpieczenia balkonów w elewacji frontowej. W oficynach bocznych schody są 2-biegowe zabiegowe powrotne, na klatkach schodowych dostępnych z pierwszego dziedzińca z dodatkowym podestem w ciągu biegu, z którego dostępne jest wejście do lokalu mieszkalnego. Balustrady wykonane zostały z gęsto rozstawionych prętów ujętych w dolnej i górnej partii płaskownikiem. Oryginalna stolarka drzwiowa jest 1- i 2-skrzydłowa, o konstrukcji ramowo-płycinowej, w budynku frontowym z 4 płycinami o profilowanych krawędziach, ujęta profilowaną opaską z dekoracyjnym nadprożem. Podziały oryginalnej stolarki oraz opaski wokół otworów wejściowych w oficynach bocznych i poprzecznej otrzymały prostszą formę. Na klatkach zachowały się przykłady oryginalnego detalu w postaci m.in. historycznych okuć (klamki, zawiasy, dzwonki ręczne) tabliczek numerycznych oraz marmurowych parapetów okiennych (budynek frontowy).

W części lokali mieszkalnych zachowały się elementy wyposażenia i wystroju w tym 1- i 2-skrzydłowa stolarka drzwiowa z nadświetlami i przeszkłonymi płycinami, rozety na sufitach z motywami floralnymi (liście laurowe, wieńce, liście dębu). Niemal komplety wystrój zachował się w lokalu 4a (budynek frontowy).

Po przeanalizowaniu zebranego materiału dowodowego oraz nowych faktów przekazanych przez stronę postępowania MWKZ uchyla decyzję nr 57/2024 z dnia 5.09.2024 r., jednocześnie w ocenie MWKZ wzniesiona w latach 1925-1930 kamienica Spółdzielni Mieszkaniowej „Dom przy ul. Siennej 41”, składająca się z budynku frontowego, 2 oficyn bocznych i poprzecznej położona przy ul. Siennej 41 w Warszawie, dzielnica Śródmieście, wraz z terenem działki, posiada wartości historyczne, artystyczne i naukowe uzasadniające objęcie jej wpisem do rejestru zabytków nieruchomych, a jej trwałe zachowanie dla przyszłych pokoleń leży w interesie społecznym.

W treści decyzji nr 57/2024 z dnia 5.09.2025 r. błędnie wskazano lata powstania domu (1911-1925), wiążąc autorstwo projektu kamienicy ze spółką Henryka Stiefelmana i Stanisława Weissa. Przedstawiciele stron postępowania w uwagach do decyzji z dnia 27.09.2025 r. wskazali na istotne błędy merytoryczne w tym zakresie i przedstawili nowe dowody w sprawie, w świetle których datę wzniesienia budynku należy przesunąć na lata 20. XX w. oraz na pojawiające się w dokumentacji nazwisko inż. Pachtera w kontekście autorstwa i realizacji projektu. W związku z powyższym, pomimo iż kamienica objęta ochroną w ramach ww. decyzji posiada wartości zabytkowe zasadne jest wycofanie z obrotu prawnego wadliwego rozstrzygnięcia.

Wartość historyczna budynku wiąże się z dziejami jego powstania, wpisującymi go w szerszy kontekst ruchu budowlanego Warszawy w latach 20. XX w., w tym działalności spółdzielczej na tym polu. Pomimo stosunków krótkiej działalności (1925-1934) „Dom przy Siennej nr 41 Spółdzielnia

Mieszkaniowa z Ograniczoną odpowiedzialnością” doprowadziła do wzniesienia i ukończenia kamienicy wpisującej się w zabudowę ul. Siennej. Jej budowa stanowi także przykład jednej z realizacji powstałych dzięki kredytom Banku Gospodarstwa Krajowego (Funduszu Rozbudowy), wspierającego w tym czasie między innymi inwestycje budowlane w kraju. W powstanie budynku z ramienia Spółdzielni zaangażowane były znane postaci ówczesnego życia naukowego i kulturalnego m.in. prof. Adam S. Ettinger oraz Edward Słoiński. Kamienica wiąże się z dziejami społeczności żydowskiej, której przedstawiciele byli jej właścicielami, a w większości także mieszkańcami. Do najbardziej znanych należy m.in. Mary Berg, której Pamiętnik, opublikowany w 1945 r. w Stanach Zjednoczonych, był pierwszą anglojęzyczną relacją z pobytu w getcie warszawskim. Przedmiotowy budynek przez krótki okres znajdował się na terenie tzw. małego getta, następnie w czasie Powstania Warszawskiego pełnił funkcję punktu pierwszej pomocy przy kwaterze głównej dowództwa zgrupowania Armii Krajowej „Chrobry II”. Pomimo uszkodzeń i zniszczeń kamienica przetrwała wojnę i stanowi element zachowanej, historycznej pierzei ulicy Siennej.

Przedmiotowy budynek jest przykładem niemal kompletnie zachowanej kamienicy z 1 poł. XX w., reprezentującym jeszcze cechy architektury wczesnomodernistycznej – rozplanowanie przestrzenne, historyzującą dekorację i nowoczesną konstrukcję. Zwarta bryła budynku o typowej dla architektury przełomu XIX i XX w. formie (kamienica półtorapodwórzowa) i opracowaniu elewacji łączy elementy klasycyzujące z rozwiązaniami charakterystycznym dla wczesnego modernizmu. Wartość artystyczna kamienicy wyraża się przede wszystkim w kompozycji bryły, symetrycznej fasady z naczółkiem zaakcentowanej pilastrami i dekoracją sztukatorską, addycyjnych ryzalitach i pseudoryzalitach elewacji podwórzowych, przestrzenne ukształtowanie przejazdu bramnego o klasycyzującym wystroju z otwartą klatką schodową i filarami. Nośnikiem tej wartości są również zachowane elementy wystroju na klatkach schodowych i w lokalach mieszkalnych, w tym klatki schodowe, stolarka drzwiowa, detal architektoniczny.

Wartość naukowa kamienicy wynika z jej związków z ruchem spółdzielczym na terenie Warszawy, a także rozwiązań technicznych i funkcjonalnych cechujących budownictwo mieszkaniowe pierwszej połowy XX w., umożliwiające prowadzenie badań nad przedwojenną zabudową na terenie Śródmieścia. Nośnikiem ww. wartości jest również zachowany detal architektoniczny, łączący estetykę nowożytną ze zdobyczami modernizmu w zakresie możliwości budowlanych (wielokondygnacyjne kamienice mieszkalne, konstrukcja żelbetowa). Jak wskazano w piśmie Wspólnoty Mieszkaniowej, z budową domu przy ul. Siennej 41 związany może być inż. Pachter, tym samym kamienica może stanowić przyczynek do działalności tego architekta oraz pochodzącego również z Sosnowca Przedsiębiorstwa Budowlanego E. Telakowskiego. Z uwagi na ograniczony zasób materiałów źródłowych zagadnienia te wymagają dalszych badań.

W ocenie MWKZ nośnikiem wartości historycznych jest również teren posesji obejmujący dz. ew. nr 24 obr. 5-05-08 stanowiącej integralny element zagospodarowania całej nieruchomości. Kształt działki odzwierciedla podziały parcelacyjne, dokonywane po wydzieleniu jej z posesji hip. 1486a, oraz tożsamy jest z przebiegiem historycznej posesji o nr hip. 6999. Pomimo zmiany nawierzchni na dziedzińcach ich sposób zagospodarowania jest zgodny z przeznaczeniem.

Zgodnie z art. 150 oraz art. 151 § 1 pkt. 2 Kpa właściwy organ administracji publicznej (tu MWKZ) po przeprowadzeniu postępowania w wyniku wznowienia wydaje decyzję, w której uchyła dotychczasową decyzję ostateczną, gdy stwierdzi istnienie podstaw do jej uchylenia na podstawie art. 145 § 1 Kpa i wydaje nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy. Granicę czasową umożliwiającą wydanie takiej decyzji określa art. 146 Kpa (odpowiednio – 5 oraz 10 lat od daty doręczenia

lub ogłoszenia uprzedniej decyzji), przy czym podkreślono iż nie jest dopuszczalne wydanie decyzji odpowiadającej w swej istocie decyzji dotychczasowej.

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami do rejestru wpisuje się zabytek nieruchomy na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków, z urzędu bądź na wniosek właściciela zabytku nieruchomego, lub użytkownika wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy. Definicja zabytku zawarta w art. 3 pkt 1 ww. ustawy określa, iż zabytek nieruchomy to nieruchomości, jej części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 1 litera c ww. ustawy ochronie i opiece podlegają, bez względu na stan zachowania, zabytki nieruchome będące działami architektury i budownictwa. Z uwagi na zachowane, wyżej opisane, wartości historyczne, artystyczne i naukowe wzniesiona w latach 1925-1930 kamienica Spółdzielni Mieszkaniowej „Dom przy ul. Siennej 41”, składająca się z budynku frontowego, 2 oficyn bocznych i poprzecznej położona przy ul. Siennej 41 w Warszawie, dzielnica Śródmieście, wraz z terenem działki, odpowiada ustawowej definicji zabytku, zostaje wpisana niniejszą decyzją do rejestru zabytków nieruchomych województwa mazowieckiego i podlega wraz terenem posesji ochronie prawnej.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

POUCZENIE:

Od decyzji niniejszej przysługuje stronom, na podstawie art. 127 Kpa, odwołanie do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, które należy złożyć za pośrednictwem tutejszego urzędu (na adres: Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Warszawie, 00-373 Warszawa, ul. Nowy Świat 18/20) zgodnie z art. 129 § 2 Kpa w terminie 14 dni od doręczenia przedmiotowej decyzji. W myśl art. 130 § 2 Kpa wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.

W myśl art. 127a K.p.a., w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Wówczas z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

**UWAGA, NUMER REJESTRU ZABYTKÓW JEST NADAWANY PO STWIERDZENIU OSTATECZNOŚCI
NINIEJSZEJ DECYZJI**

MAZOWIECKI WOJEWÓDZKI
KONSERWATOR ZABYTKÓW
Marcin Dawidowicz

Załączniki:

1. Załącznik graficzny
2. Pouczenie o skutkach wpisu zabytku do rejestru zabytków

Otrzymują:

1. Miasto Stołeczne Warszawa, Pl. Bankowy 3/5, 00-950 Warszawa
2. Wspólnota Mieszkaniowa Nieruchomości przy ul. Siennej 41 za pośrednictwem – TECH BUD sp. z o.o., ul. Gen W. Andersa 24/15, 00-201 Warszawa, Skr. Poczt. 159, 00-001 Warszawa
3. Strony postępowania w drodze obwieszczenia
4. 4 x Aa (WRD KC) (nr rej,teczka obiektu, KW, NID)

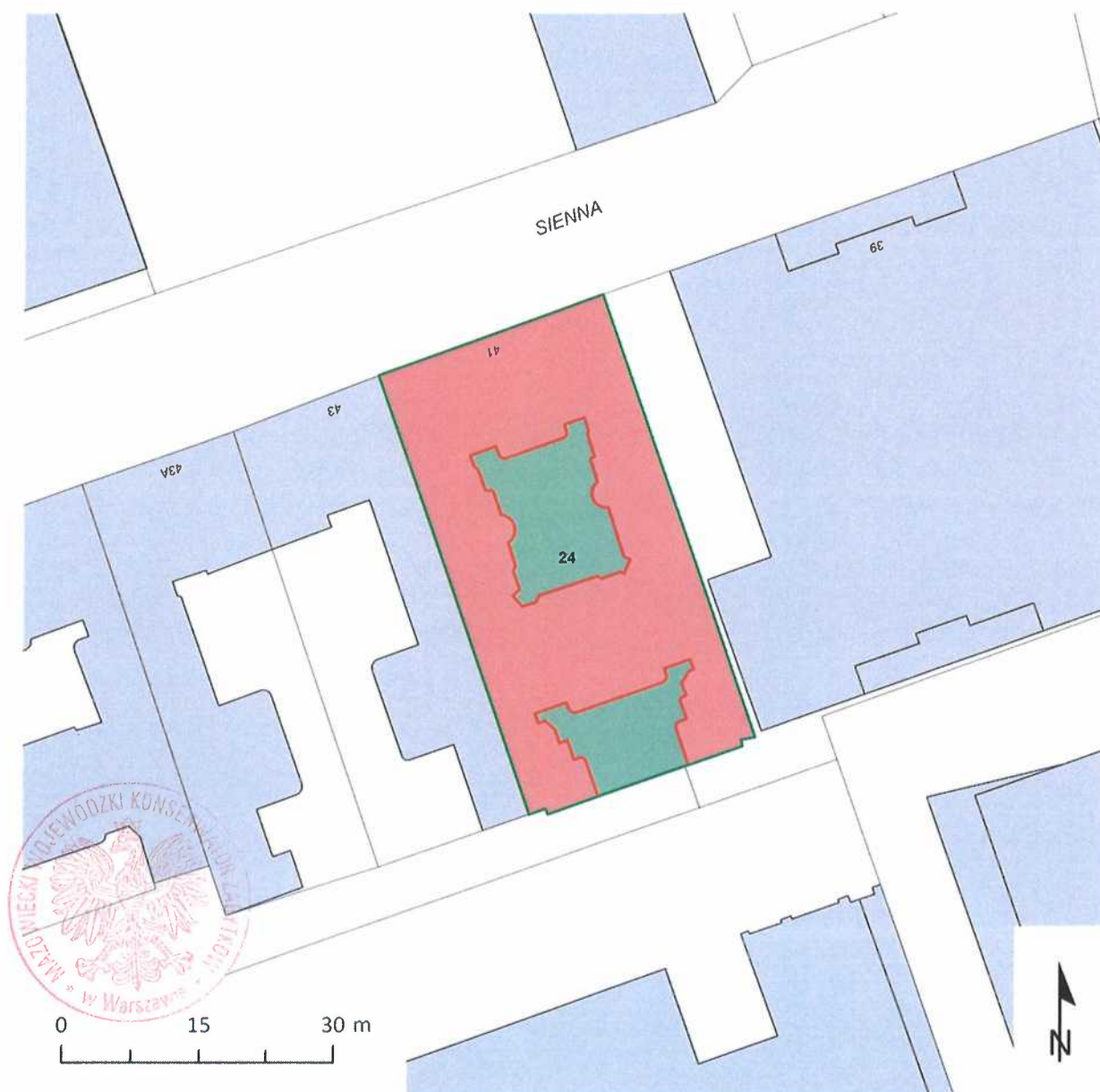
Do wiadomości:

1. Biuro Stołecznego Konserwatora Zabytków, ul. Nowy Świat 18/20, 00-373 Warszawa
2. Urząd Dzielnicy Śródmieście, ul. Nowogrodzka 43, 00-691 Warszawa

KONTAKT: 022 398 45 89

Załącznik graficzny do decyzji MWKZ nr ⁻⁷⁻87 /2025 z dnia 18-08-2025 wpisującej do rejestru zabytków nieruchomości województwa mazowieckiego **wzniesioną w latach 1925-1930 kamienicę Spółdzielni Mieszkaniowej „Dom przy ul. Siennej 41”, składającą się z budynku frontowego, 2 oficyn bocznych i poprzecznej położoną przy ul. Siennej 41 w Warszawie, dzielnica Śródmieście, wraz z terenem działki (dz. ew. nr 24 obr. 5-03-08).**

- budynek wpisany do rejestru zabytków
- teren wpisany do rejestru zabytków

MAZOWIECKI WOJEWÓDZKI
KONSERWATOR ZABYTKÓW
Marcin Dawidowicz

